

nieuwe structuur te geven. Aan Van der Poel wordt daartoe echter weinig meer dan alléén de *naam* van het nieuwe instituut (*Rijks-belastingacademie*) ter hand gesteld! Hij is het geweest die te Rotterdam aan het geheel vorm en inhoud gaf, op wiens initiatief zich een studentensamenleving ontwikkelde, die leidde tot een aan de persoonsvorming bevorderlijke corpsgeest, waardoor gebroken werd met de tot dan in de dienst bestaande gescheidenheid van de dienstonderdelen (directe belastingen, invoerrechten en accijnzen en registratie en domeinen). Het is aan Van der Poel duurzaam een grief geweest dat de studenten niet door en bij hun afstuderen een meesterstitel verwierven en daarmee een *ius promovendi*. Echter, de aard van het instituut (een opleiding ten behoeve van het Ministerie van Financiën) moest zodanige ontwikkeling wel een vrome wens doen blijven. Zodat, toen het manco dan werd opgeheven (de studie werd in 1958 universitair, het resultaat van het werk van een Commissie-Beel), daarmee tevens het einde van de RBA werd ingeluid! Met het badwater werd echter ook het kind (de invloed van een vorming in een kader als aan de RBA) weggeworpen. Die prijs blijkt inmiddels wel tē hoog te zijn geweest: herziening, opnieuw, van de recrutering van de a.s. hoofdambtenaren is in een gevorderd stadium van voorbereiding. In zover is toch het gelijk aan Van der Poels zijde geweest!

Van der Poel is niet meer onder ons. Ik ben met hem sinds 1942 in vriendschap verbonden geweest. Natuurlijk had hij zijn 'défauts'; die waren te zien als verhoudingsgewijze onbeduidende begeleidingsverschijnselen van zijn grote kwaliteiten. Zijn veelzijdige belangstelling en zijn soms onstuimige voortvarendheid konden maken dat hij wel eens tē snel van stapel ging, dat hij zich niet de tijd gunde tot ordelijk voorbereiden of afwerken van voordrachten en publicaties. Graag was hij het middelpunt, hij hield van een zekere 'glamour' rond zijn persoon. Deze dingen werden hem grif ten goede gehouden: was Van der Poel niet een klasse apart?

Vrienden en oudleerlingen (onder hen òòk leden van de Hoge Raad, staatssecretarissen, hoogleraren) denken in dankbare genegenheid aan hem terug. Dit òòk wegens de grote gaven van zijn *hart*: zijn spontane, impulsieve, soms kinderlijke geest, zijn sprankelend gevoel voor humor, zijn eenvoudige menselijkheid, zijn ijver en lichtbewogenheid, zijn warme belangstelling voor hen die hem nà stonden: Johannes van der Poel, – ja, singulier in alles.